

barnen framför allt

Nr 4 2009

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

BFA:s sommarträff blev en succé

Kontakter

Kontoret

Vårt kontor finns på
Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka.
Tel: 0300-331 31. Fax: 0300-331 30.
Telefontid: Vardagar 9.30-11.30,
torsdag även 16.30-19.00.

Adoptionsförfrågan: Ring, faxa eller maila
kontoret där Berit, Margareta, Anna-Lena,
Anna-Karin, Elisabeth, Maria och Christina
svarar på adoptionsfrågor.

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Medlem i föreningen blir du genom att sätta
in 350:- på pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Styrelsen

Eva Jonasson-Melin,
ordförande, tel 070-620 40 20
Jörgen Pettersson,
vice ordförande, tel 070-611 06 00
Lena Egeryd Dahlin,
ekonomiansvarig, tel 070-658 50 15
Katarina Borg Adolfsson,
fadderbarnsansvarig, tel 070-699 82 90
Kerstin Albertsson Wikland,
biståndsansvarig, tel 070-882 89 90
Kristina Johnsson,
sekreterare, tel 031-57 37 30
Pernilla Lindén Janson,
styrelseledamot, tel 070-741 27 88
Anders Bergström,
styrelseledamot, tel 070-868 21 79
Margareta Wilholm,
styrelseledamot, tel 073-660 46 22
Marie Tengmark,
styrelseledamot, tel 070-723 75 51

Om du har frågor eller funderingar som du
vill att styrelsen ska ta upp, kontakta
någon av oss i styrelsen eller skicka e-post
till info@bfa.se

Fadderbarnsverksamhet

Föreningen har en omfattande fadderbarns-
verksamhet och förmedlar ekonomisk hjälp
från svenska familjer till barn i Bolivia, De-
mokratiska Republiken Kongo, Indien, Nepal,
Polen, Sri Lanka, och Vietnam.
Fadderbarnsverksamheten samordnas av
Katarina Borg Adolfsson.
Bg 5246-1571.

Biståndsverksamhet

Föreningen har biståndsprojekt i Indien, Nepal
och Vietnam.
Biståndsverksamheten samordnas av
Katarina Pettersson.
Tel 9705 33 39 39, Katarina.pettersson@bfa.se
Bidrag till biståndsarbetet kan sättas in på
pg 42 04 45-9 eller bg 452-6570.

Redaktion

Ansvarig utgivare: Eva Jonasson-Melin
Redaktör: Supriya Melin
Redaktion: Anna-Karin Stahre, Julia Wilholm,
Margareta Wilholm och Supriya Melin
Layout: Supriya Melin
Tryckeri: Tabergs tryckeri AB

Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med
fyra nummer per år. ISSN 0281-454 X. Vill du
skriva en artikel i tidningen maila redaktionen
på redaktion@bfa.se.

Vill ni annonsera i tidningen kontakta
redaktören Supriya Melin på mail
supriya.melin@bfa.se

Omslagsfoto

Flickan på bilden heter Tindra Karlsson och är
adopterad från Kolkata, Indien. Tindra kom
till Sverige juli 2007 och hon är 4 år gammal.
Tindra bor i Kalmar tillsammans med sina för-
äldrar Ulf och Annika Karlsson.

Foto: Kenneth Rundberg

Eva har ordet

Tidningen innehåller en del nyheter och förändringar. Medlemmar i föreningen har tagit kontakt med oss och klagat på att de haft svårt att läsa texten i vår tidning. Så nu är det ändrat och texten har blivit större. Andra förändringar i tidningen från och med detta nummer är att Hänt sen sist har blivit Adoptionsnytt. Verksamhetsgrenarna Bistånd och Fadder har också fått varsin nyhets sida i tidningen, Biståndsnytt och Faddernytt.

Vi är inte bara en organisation som förmedlar internationella adoptioner utan vi vill också visa vår andra gren, utvecklingssamarbete genom Bistånd och Fadderbarn. Idag blir det allt vanligare att adoptionsorganisationer ställs inför krav att delta i stödverksamhet i utvecklingsländerna särskilt under ett uppbyggnadsskede av adoptionsverksamheten. Stödverksamheten är ofta inriktad på att bygga upp ett nationellt skyddssystem för barn. Det kan till exempel gälla stöd för att förhindra att barn överges eller för att ge barn som vuxit upp på barnhem bättre möjligheter att klara sig på egen hand. Utvecklingssamarbetet blir därför allt viktigare för oss och för våra medlemmar. BFA-bistånd satsar på utvecklingsprojekt där hållbar utveckling, utbildning och hälsa är några av ledorden. Längre fram i tidningen kan ni läsa mer om vårt biståndsarbete.

BFA har en tredje uppgift och det är vår medlemsverksamhet. Vi ska vara en intresseorganisation för adoptivfamiljer och driva frågor som är av betydelse för familjerna under och efter adoptionen.

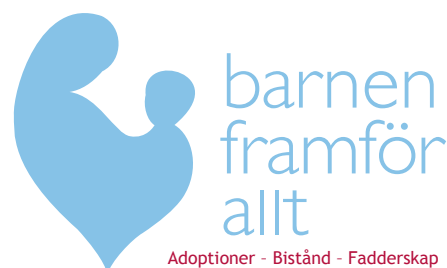
Inom medlemsverksamheten finns också ett ansvar att försöka hjälpa till när adopterade söker anknytning till sitt ursprungsland. Barnhemmet är för många adopterade oerhört viktigt, den plats som man ofta tänker på och gärna knyter an till. Och längre än så kommer många adopterade inte. Men kan man söka djupare än så, efter sin biologiska släkt, kan barnhemmet ofta på något sätt hjälpa till. Den betydelse barnhemmet och dess personal har och får kan inte överskattas. En annan viktig del av vår medlemsverksamhet är sommarträffarna och julfesterna. Under dessa aktiviteter kan adoptivfamiljerna träffas och på ett naturligt sätt hålla kontakt med föreningen. Det brukar vara uppskattade arrangemang. Längre fram i detta nummer av vår tidning kan ni läsa om årets största medlemsaktivitet, sommarträffen 2009.

Medlemsaktiviteterna ordnas till stor del genom ideellt arbete av föreningens medlemmar. Den arbetsgrupp inom styrelsen som arbetar med medlemsfrågor har många goda idéer om hur man kan utveckla medlemsverksamheten och få en aktivare förening. Vi hoppas att ni ska bli inspirerade av läsningen om sommarträffen och engagera er i föreningens verksamhet. Och vi skall också försöka finna nya vägar till er.

Innehåll 4 - 2009

Eva har ordet	3
Adoptionsnytt	4
Barn söker föräldrar	5
Vuxenadopterade berättar	6
BFAs nya krönikör	8
Att vara Malati	9
Utbildningsnytt	9
BFA i Thailand	10
Sommarträffen 2009	12
Välkomna på Julfest	20
”Barnhemsträffarna betyder mycket”	21
Biståndsnytt	22
Biståndsverksamhet	23
Faddernytt	24
Fadderbarnsverksamhet	25
Anslagstavlan	28

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Bolivia, Bulgarien, Kenya, Indien, Litauen, Nepal, Polen, Slovakien, Sri Lanka, Thailand, Tjeckien, Taiwan, och Vietnam. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer bland annat från medlemsavgifterna som oavkortat går till bistånd, men även donationer och hjälpinsamlingar ger intäkter till biståndsverksamheten.

Adoptionsnytt

Här kan du läsa om våra adoptionsländer.
För senaste nytt kontakta BFA:s kontor eller gå in på www.bfa.se

Bolivia

Vi väntar på förnyat avtal i Bolivia, tills dess kan vi inte skicka nya handlingar till landet. Ministeriet håller just nu på att byta personal. Väntetiden i landet är ca 18-36 månader. Familjer som önskar adoptera från Bolivia kan ha medgivande för barn 0 till inte fyllda ett år men man bör ha minst 0 - 24 månader. Tio barn anlände under 2007 och fyra barn under 2008. Fyra familjer har anlänt i år. Två familjer har barnbesked.

Tjeckien

För Tjeckien måste familjerna som lägst ha medgivande för barn 0 till inte fyllda två år. Det är ny chef och personal på centralmyndigheten. Framöver beräknas väntetiden vara ca två år i landet. Tre barn anlände under 2007. Under 2008 anlände inga barn. I år har det anlänt sex barn till fyra familjer. Vi kommer att sätta igång nya familjer under hösten.

Slovakien

Vi får ha tio ansökningar på gång samtidigt i Slovakien. Dessa fördelas mellan låga medgivanden (som lägst 0 till inte fyllda tre år), höga medgivanden samt syskonmedgivanden. Väntetiden i landet är ca 24 månader, något kortare för syskonpar och barn med särskilda behov. Sex barn anlände 2007, varav två syskonpar. Sju barn anlände 2008 varav ett syskonpar. Vi har fått hem sju barn under 2009. Vi har åtta barn utsedda till fem familjer varav en familj befinner sig i landet.

Litauen

Väntetiden i Litauen har hittills varit ett till två år. För Litauen måste familjerna som lägst ha medgivande 0 till inte fyllda tre år. Tio barn har anlänt under 2007 och sju barn har anlänt under 2008. Fyra familjer varav tre med syskonpar har anlänt under 2009. Sju familjer har barnbesked. Det är i dagsläget ca 18-24 månaders väntetid i registret i Sverige innan nya ansökningar kan skickas till Litauen.

Polen

Man måste ha som lägst medgivande 0 till inte fyllda två år. Väntetiden i Polen varierar. Den är i regel längre vid låga medgivanden. Väntetiden påverkas också av om familjens ansökan kan passa in hos

flera av adoptionsmyndigheterna eller om den endast kan presenteras hos en av myndigheterna. 21 barn till 14 familjer anlände under 2007. 17 barn till 14 familjer anlände under 2008. Nio barn till sex familjer har anlänt hittills under 2009. Två familjer har barnbesked. Det är i dagsläget ca 18-24 månader väntetid i registret i Sverige innan nya ansökningar kan skickas till Polen.

Bulgarien

För att adoptera från Bulgarien krävs som lägst ett medgivande för 0 till inte fyllda tre år, men högre är positivt. Väntetiden i Sverige är ca 24 månader och väntetiden i landet 24 månader, kan vara något lägre vid högre medgivande eller barn med särskilda behov. Två barn har anlänt under 2007. Ett barn har anlänt under 2008. Fyra barn har anlänt under 2009 och två familjer väntar på sin andra resa.

Vietnam

16 barn anlände under 2006. Sju barn anlände under 2007. Sju barn anlände under 2008. I år har tio barn anlänt till Sverige. Tre familjer har barnbesked. På grund av regeringens beslut att säga upp Sveriges adoptionsavtal med Vietnam håller nu verksamheten i Vietnam på att avvecklas.

Indien

Vi har i nuläget en väntetid i Sverige på cirka 2½ - 3 år innan man kan påbörja sin adoption och skicka handlingarna till Indien. Man måste som lägst ha medgivande för ett barn 0 till inte fyllda två år, men det finns också behov av ansökningar från familjer som har medgivande för något större barn. Under 2007 anlände tio barn till åtta familjer från barnhemmet Nava Jeevan i Kolkata. 12 barn anlände 2008. Fem barn har anlänt hittills i år. På barnhemmet finns det för närvarande sex barn utsedda till fem familjer.

Nepal

Vi har sedan oktober 2008 fått licens av Ministry of Woman, Children and Social Welfare (MOWCSW) att förmedla adoptioner i Nepal. Vi samarbetar med organisationen Kant Bal Griha. För Nepal måste föräldrarna ha ett medgivande på lägst 0 till tre år och varit gifta i minst fyra

år. Man får ha max ett barn innan. Även ensamstående (fyllda 35 år) kan ansöka till Nepal om den sökande har ett medgivande på 0-5 år. Två familjer har barnbesked.

Sri Lanka

Ett barn har anlänt från Sri Lanka under sommaren 2008. Ett par familjer har sina handlingar i landet. För Sri Lanka måste föräldrarna ha ett medgivande för 0 - ej fyllda 12 månader.

Thailand

Thailand har kvoterat hur många ansökningar organisationerna får skicka årligen. Under 2009 får vi skicka tre ansökningar. Två barn anlände under 2007 och 2008. Under 2009 har det hittills anlänt ett barn. Väntetiden i landet för de nya familjerna är beräknad till 3 år.

Taiwan

Tre barn hann anlända under 2007. Femton barn till tolv familjer anlände under 2008. 12 barn till 9 familjer har anlänt hittills i år. För närvarande har vi 28 barn utsedda till 24 familjer. Två familjer befinner sig i landet. Vi har för närvarande drygt 24 månaders väntetid i registret i Sverige för ansökningar med låga medgivanden, dvs. 0 till inte fyllda två år och väntetiden i utlandet beräknas till cirka 1 - 1,5 år. För familjer som passar in på Taiwans krav och som har medgivanden från fyra år och uppåt eller syskonmedgivanden har vi i dagsläget korta eller inga väntetider i registret i Sverige.

Kenya

Man kan ha ett medgivande 0 till inte fyllda 12 månader. Väntetiden till barnbesked är kort i Kenya i förhållande till många andra länder. Vistelsetiden i landet har hittills varit ca 7 - 9 månader då landet kräver tre månader som vårdnadshavare innan domstolsförhandlingarna startar. Domstolsförhandlingarna tar 3-6 månader. Tre barn har anlänt under 2009. Tre familjer befinner sig i landet. En familj väntar på barnbesked. Vi har i dagsläget ingen väntetid i registret i Sverige.

Text Kansliet

Barn söker föräldrar

Våra utlandskontakter ber oss ibland att söka efter familjer till barn som är i extra stort behov av en familj. Här nedan berättar vi kortfattat om vilka barn det är som vi för närvarande söker familjer till. Alla är i stort behov av familj.

För dig som vill adoptera men inte är medlem hos BFA! Även ni som inte är adoptionssökande och medlemmar hos BFA har nu möjlighet att anmäla intresse för äldre barn och/eller barn med särskilda behov. Kontakta BFA för mer information.

Litauen

Pojke 7 år. Hälsotillstånd i huvudsak gott. Foto

Tre pojkar (syskongrupp) födda 2000, 2002 och 2004.

Slovakien

Flicka född 2002. Opererad för medfött fel i skulderblad, begränsad rörelse i vänsterarmen. Gjort en lyckad operation för skelning.

Syskonpar från Slovakien. Flicka född december 1999 och pojke född september 2002. Flickan har diabetes, i övrigt är barnen friska.

Indien

Flicka född 2007. Lätt CP skada och har genomgått en lyckad hjärtoperation.

Taiwan

Pojke född augusti 2003. Yttre missbildning på vänster öra. Han är döv på örat medan hörseln är normal på höger öra.

Pojke från Taiwan, född i januari 2003. Pojken har en extra tumme på ena handen.

Pojke från Taiwan, sen i talet, född i januari 2005, söker familj.

Vi söker adoptivfamilj till en flicka från Taiwan. Flickan är född i mars 2004. Hon är något sen, troligen beroende på understimulering.

Ni som är intresserade av att ansöka om adoption av något av barnen kan höra av er till adoption@bfa.se eller på telefon 0300/331 31, måndag-fredag mellan kl 09.30 – 11.30.

Text Kansliet
Foto Supriya Melin

Vuxenadopterade berättar

Intervju med Jeanette Andersson

”Mötet med människor är viktigt. Alla människor har något speciellt, en egen berättelse. Det är något man måste vara medveten om och ödmjuk inför. Jag tycker att det är ett privilegium att få ta del av andra människors historia”.

Jeanette Andersson driver eget företag sedan några år. Hon beskriver sig som säljare, men hon har även arbetat med reklam och marknadsföring tidigare. Allt kommer nu till nytta i butiken. Intresset för färg och form fanns där, men grundläggande var att få driva något eget. Det var tillfället som avgjorde vad det blev för verksamhet; parfymieriet i samhället var till salu och hon slog till. I butiken får hon och hennes personal möjlighet att hjälpa kunderna att våga ta steg mot förändring, att ta fram individens personlighet. Det är avgörande att känna till kundens behov och vilka produkter som matchar dem på bästa sätt. Hon är noga med att påpeka att de tillämpar sekretess: Vad som sägs i butiken stannar i butiken. Det handlar rätt och slätt om seriositet. Hon tycker att det är roligt att kunna vara ett föredöme för de yngre medarbetarna och att det är fantastiskt att få ta del av någon annans personliga och yrkesmässiga utveckling. Jeanette säger att det är viktigt att ha roligt på jobbet och att därigenom ge kunden och medarbetarna en positiv upplevelse.

Efter gymnasiet fick hon genast jobb på Arla. Några års sommarjobb lade grunden för en fast tjänst. Under åren har hon haft några olika arbetsgivare och med studier kunnat använda sina erfarenheter

för att utveckla karriären vidare i en uppåtgående spiral. Nu är hon tillbaka i uppväxtkommunen nordost om Göteborg, driver sin butik och är förtroendevald politiker. Hon sitter i kommunstyrelsen och i arbetsutskottet. Hennes politiska engagemang väcktes genom en fråga om hon ville vara med. Eftersom hon undrade hur saker och ting fungerade och ifrågasatte sådant hon såg i samhället tog hon chansen att få bidra till förändring och, inte minst, få inblick. Engagemanget är påtagligt. ”Jag tror att en förutsättning för engagemang är att individen får ut något av det hon eller han gör, att man får en egen utveckling, att man går igång!” Även inom politiken spelar det personliga mötet och förmågan att lyssna stor roll. ”Hur skulle man annars kunna företräda någon annan?” Hon säger att det är viktigt att politiken speglar samhället, att till exempel alla åldersgrupper finns representerade bland de förtroendevalda. Mötet med andra människor och nyfikenheten på vad de har att berätta går som en röd tråd genom det Jeanette berättar.

Hon föddes i Sydkorea. Jeanette berättar att hon hittades utanför ett varuhus och kom sedan till ett fosterhem där hon bodde under tiden tills hon blev

adopterad. Hon var riktigt sjuk som baby och detta bidrog till att hon var liten som ett sexmånaders spädbarn när hon så småningom kom till Sverige, ett och ett halvt år gammal. Hennes föräldrar var oroliga för hennes tillväxt, men när det var dags att börja skolan var Jeanette i kapp och farhågorna om att hon inte skulle vara redo kom på skam. Hennes syskon är också adopterade. Först kom hennes bror från Indien och sedan kom systemen från Sydkorea. I hemmet pratade de mycket om adoptionerna när Jeanette och hennes syskon var små. Hon säger att det faktum att hon är adopterad inte är något som hon har tänkt så mycket på senare i livet. Dock har hon märkt att det i vissa lägen är lättare att få sina åhörare uppmärksamhet om hon i sin presentation av sig själv talar om att hon är adopterad. Hon säger att det handlar om en positiv nyfikenhet, ”så slipper de sitta där med frågan”. I butiken och på andra ställen händer det regelmässigt att hon får frågan om var hon är född och svarar gärna. Jeanette tycker inte att hon har undvikit platser eller situationer på grund av sitt etniska ursprung, i alla fall inte medvetet. Det händer att hon får kommentarer på sin dialekt, att människor hon möter blir fnissigt förvånade av att hon pratar lite göteborgska. Hon berättar att hon vid ett tillfälle blev stoppad i tullen på väg in i Sverige, att hon fick en tung hand på axeln och frågan om hon kunde visa sitt pass. Situationen, som initialt kändes lite obehaglig, blev ganska munter när hon utbrast ”Men jag kommer ju från Göteborg!” Jeanette tillägger att det faktum att hon är adopterad kan ha haft inverkan på en del av hennes val i livet och på de förtroendeuppdrag hon har haft. Hon berättar hur hon till exempel valde att arbeta i en grupp som skulle utarbeta ett betänkande om inhemsk adoption i Sverige. ”Men det kanske inte hade med mitt ursprung att göra trots allt, jag har ett engagemang i barn. Vuxna har ett ansvar för barn, så är det bara”, säger hon.

Med sambo, två egna döttrar, 20 och 13 år, två bonusbarn och ett bonusbarnbarn har Jeanette en stor familj. Hon och hennes syskon med familjer och hennes föräldrar står varandra nära. De bor inte så långt ifrån varandra och har regelbunden kontakt. Familjen är viktig för Jeanette. ”Livskvalité som att kunna bestämma över sin vardag och kunna göra sina beslut efter det som passar familjen bäst är viktigt, säger hon”. Hon har egentligen aldrig

funderat på vem hon är utseendemässigt lik. Hon tycker inte att det har spelat någon roll. Hennes ena dotter har ärvt några av sin mammas drag och får då och då frågan om hur hennes mamma ser ut, medan den andra dottern inte har fått några asiatiska drag alls. Själv menar hon att hon är lik sin mamma i sättet. Visst spelar det biologiska arvet in, men det är uppväxten, den sociala miljön som är viktigast, säger hon. Jeanette säger att det är svårt att veta om hon skulle ha adopterat själv. Hon har aldrig reflekterat över möjligheten eftersom hon inte har behövt. Hon tillägger att det i och för sig inte alls är en främmande tanke att adoptera eller vara familjehem om situationen hade varit annorlunda.

”Jag var lugn och fin i skolan” berättar hon och tillägger med ett skratt att hon som tonåring blev skoltrött. Det handlade om att frigöra sig från föräldrarna, inte om någon identitetskris på grund av

adoptionen säger hon. Under början av skoltiden var hon ganska ensam om att inte vara etnisk svensk. Hon har aldrig varit del i något nätverk för adopterade. Hon har helt enkelt inte haft behovet, men påpekar att det är bra att nätverken finns, eftersom det ger möjlighet till diskussion och erfarenhetsutbyte för personer som befinner sig i liknande situation. Hos läkaren har Jeanette inte kunnat svara på frågor kring ärftliga sjukdomar. Ibland har en undran om vad som kanske finns där passerat genom huvudet. Hon säger att det inte har känts meningsfullt att fundera mer kring det, och att om det skulle behövas så går det säkert att ta relevanta tester.

Det har alltid funnits en tanke på att resa till Sydkorea, men tillfället har aldrig riktigt infunnit sig. ”Planen är att resa med min syster och min mamma” berättar Jeanette. Hon har aldrig haft någon önskan att söka sitt biologiska ursprung. Kanske har hennes ställningstagande

sin grund i det faktum att det inte finns några uppgifter alls om hennes biologiska föräldrar. Hon säger att situationen är annorlunda för ett av syskonen, som har vissa ledtrådar till sin biologiska bakgrund. Jeanette menar att om man bestämmer sig för att söka sitt ursprung måste man veta vad man är ute efter. Det svåra är antagligen att försöka förbereda sig på alla olika situationer man kan hamna i. För hur ska man kunna tänka ut dem?! Hon säger att hon tror att för den som söker sitt biologiska ursprung är det viktigt att ha sin familj med på spåret. ”Det är viktigt med samtal inom familjen både inför och efter ett eventuellt möte med de biologiska släktingarna.”

Hon menar att adoptivföräldrar inte har större ansvar för sina barn än biologiska föräldrar. Även biologiska föräldrar har höga förväntningar på sitt föräldraskap, i synnerhet gällande det första barnet. För adoptivföräldrar är det en annorlunda process och därmed är det kanske andra förväntningar på dem. Hon säger att frågan egentligen borde ställas till föräldrarna. Jeanette har inte grubblat speciellt mycket på hur det kanske hade varit om hon inte hade adopterats. ”Gör en förälder valet att lämna bort sitt barn så beror det antagligen på att det inte finns några förutsättningar att ge barnet en bra framtid. Genom att lämna bort barnet önskar man att barnet skall få bättre förutsättningar i livet än vad man själv kan ge. Med den tanken har jag slagit mig till ro”.

Text Julia Wilholm
Foto Ahlséns Foto

”Det är viktigt med samtal inom familjen både inför och efter ett eventuellt möte med de biologiska släktingarna.”

BFAs nya krönikör

Hallå!

Sofia Sonander heter jag och är 24 år. Jag är en spirituell tjej med ena foten på jorden och den andra i drömmarnas land. Jag gillar att söka utmaningar såväl som att sitta med en bra bok under ett äppleträd en varm sommardag. Jag har en bakgrund som dagisfröken och amatörskådespelare samt amatörsångerska. En ganska passande blandning om man ska jobba inom förskolan, anser jag.

Jag kommer ursprungligen från Indien – Calcutta och kom genom BFA när jag var fem månader.

Du och jag kommer nu och en lång tid fram över att stifta bekantskap med varandra genom min spalt som kommer att finnas i tidningen, varje nummer. Här få du följa mina tankebanor kring adoption i olika former, hur jag ser på samhället och människor samt min brinnande passion för Indien.

Jag hoppas du kommer att finna denna resa lika spännande som jag gör. Har du frågor eller bara har lust att skriva en rad till mig, kan du vända dig till min mail: malati_85@hotmail.com

Varma hälsningar Sofia Sonander

Läs min krönika på nästa sida
Foto K. Stergios

Till alla socialsekreterare

Vill Du prenumerera på BFA-A's nyhetsbrev?

Skicka då Din e-postadress till adoption@bfa.se

så får Du nyhetsbrevet direkt till dig.

Att vara Malati

Under två år vikarierade jag på olika förskolor i Göteborg och just nu utbildar jag mig till barnskötare. Jag tycker mycket om att arbeta med barn. Det är så roligt att se hur de utvecklas och bildar sin egen personlighet. Man kan inte annat än att vara stolt, som barnskötare, när ”ens barn” äntligen lärt sig att trä på de fina plastkulorna på nålen alldeles själv, utan någon hjälp. Kort och gott, det är en väldigt tillfredställande känsla att jobba med barn, tycker jag.

När jag vikarierade på förskolorna brukade jag ofta tänka på hur jag själv var som barn. Hade jag lätt för att lära mig? Bad jag ofta fröken om hjälp? Frågade jag mycket? Eller satt jag mest passiv i ett hörn och iaktog de andra barnen? Finns det något rätt eller fel i hur man utvecklas som barn? Visst finns det en del kriterier för hur en ”normal” utveckling borde vara för ett barn. Jag tänker främst på de barn som lider av någon funktionsstörning och kanske inte följer den vanliga utvecklingsskala, fullt ut.

Men så kom jag att tänka på mig själv, när jag var liten och gick i skolan. Kommer ni ihåg när ni skulle gå till skolsköterskan för att kontrollera er vilkt och längd? Varje gång jag kom in på den årliga kontrollen var nästan alltid skolsköterskan bekymrad över att jag vägde så lite och över lag var så späd. Varje gång var hon tvungen att fråga om jag verkligen åt ordentligt och mätte bra. Jag kan ha varit nio eller tio år och varje gång nekade jag. Nej, jag led inte av ätstörningar utan jag var bara skapt sådan.

Jag hade fått veta av mina föräldrar att jag var för tidigt född och led av undernäring på grund av att min biologiska mamma inte fick tillräckligt med näring i sig då hon väntade mig. Just denna mening försökte jag att förmedla till skolsköterskan. Jag var ju inget ”svenskt barn” så hon kunde ju inte jämföra mig med de barn som föds i västvärlden. Jag var ju asiat och indier, född i ett land där större delen av befolkning led av undernäring. Hur skulle jag då kunna följa den svenska kurvan på utvecklingsskalan?

Ett annat minne jag har från min barndomstid var när jag skulle gå på maskerad. Mamma tyckte då att jag skulle klä upp mig i sari och med alla de tillbehör som följde. Jag hade fått en sari från Indien, den var cerisrosa och med ett guldband som löpte längst hela tyget. Till det hade jag guldfärgade armband i plast och vita klackskor. Min mamma målade upp mitt ansikte som en äkta indisk brud. Jag kände mig så fin och kunde inte vänta tills jag kom iväg till maskeraden. Den lyckliga känslan försvann direkt när jag kom innanför tröskeln till festlokalen. De andra barnen var klädda som troll, möss eller något annat likande. De hade bekväma kläder som de kunde springa omkring i, leka, dansa och äta chips i. Allt kändes så fel för mig.

Jag kunde nästan inte röra mig, ännu mindre och leka. Det var ju bara ett skämt i de kläderna. Uppmärksamhet drog jag till mig så det skrek om det. Föräldrarna tittade däremot nyfiket på mig och en del kom fram och sa att jag såg jättesöt ut och undrade vad jag skulle föreställa. Det jag kommer ihåg av resten av kvällen var i alla fall att jag till slut mjuknade upp och kunde känna mig ganska stolt över att första men också sista gången i skolåren visa upp mig i min nationaldräkt eftersom att jag var stolt över att jag kom från Indien.

Text Sofia Sonander

Utbildningsnytt

Som det stod att läsa om i förra numret av BFA-tidningen, hade vi en cirkelledarträff under våren. Vi har efter denna träff arbetat fram ett nytt kurskoncept och vi annonserar nu på BFA:s hemsida om att vi kan starta kurser i Malmö, Göteborg och Stockholm. Vi tycker det är mycket roligt att kunna utöka vår verksamhet på detta sätt och hoppas på många deltagare. Titta in på hemsidan och kontakta oss för mer exakt kursstart. Vår nya kurs fokuserar på hur olika ett

föräldraskap kan komma att se ut och till viss del kring de barn som idag är tillgängliga för adoption. Vår inriktning är förberedelse inför kommande adoption och vi har också tänkt på möjligheten till nätverksbyggande. Viss kurslitteratur kommer att ingå. Vi vill alltid ha minst fem deltagare till varje kurs och kurskonceptet är upplagt så att varje kursdeltagare blir delaktig. Då vi nu har nya kursledare i de tre största städerna i Sverige och ännu så

länge söderut, vill vi fortsätta hitta fler. Vi söker dig och er som bor norrut och som tycker detta låter lockande. Norra delen av Sverige är stort, men vi tänker oss att kanske hitta blivande utbildare i Sundsvall eller Umeå till exempel. Kanske Östersund är en annan möjlighet? Maila oss namn och ort som förslag så tar vi vidare kontakt. Mail: utbildning@bfa.se

Text Kristina Johnsson & Katarina Pettersson

Invigningsceremonin till "Nativeland visit program", Bangkok.

BFA i Thailand

DSDW anordnade 19-25 juli i år sitt sjätte Nativeland Visit Program. Huvudsyftet med detta program är att erbjuda en möjlighet för de adopterade barnen från Thailand att återbesöka sitt ursprungsland och bli förturade om Thailandsk kultur, traditioner och den thailändska befolkningen. Återresorna startade 1992. I år anordnades i samband med återresan ett adoptionsmöte för att fira att Child Adoption Act (adoptionenlagen) fyller 30 år. Vi var 26 representanter från 18 adoptionsorganisationer på plats från bl a Australien, Canada, Belgien Schweiz, Danmark, Sverige, Norge och Finland. Med på adoptionsmötet var chef och personal från DSDW samt delar av styrelsen och representanter från Thailändska barnhem.

Thailand har adopterat ca 10 000 barn utomlands sedan 1979. Under mötet gick de igenom sina guidelines, hur de gör sin matchning och hur de förbereder barnen för internationell adoption. En representant från barnhemmet Holt berättade hur de arbetar med fosterfamiljer. DSDW har begränsade resurser när det gäller fostervård men arbetar med fosterfamiljsprogram i

vissa provinser och hoppas kunna göra det i större utsträckning. Barn som lämnas till adoption i Thailand är antingen lämnade direkt efter födelsen, övergivna på offentliga platser, övergivna av den som ger barnet vård eller barn som får dålig omsorg. 30 % av barnen är barn med speciella behov. De har en lång väntelista i Thailand och det är svårt att förutspå hur många barn som blir tillgängliga för internationell adoption. Mötet präglas av en öppenhet och det är tydligt att de vill ha en dialog med organisationerna innan de gör några förändringar. Nya guidelines bearbetas och kommer under 2010.

På söndagen börjar registreringen av familjerna. I år är det runt 380 deltagare på programmet (familjer och representanter från adoptionsorganisationer.) Av dessa är 139 barn och den största gruppen är mellan 7-18 år men det finns även några som är över 18 år. Jag deltar några dagar på Bangkokprogrammet. Första dagen bär det av till Santi Matri Buildning, regeringshuset. Vi har fått stränga förhållningsorder om klädsel. Vi får inte träffa premiärministern som utlovats

då han är upptagen av kommande Hillary Clintonbesök men väl "minister of Social Development and Human Security". Det är mycket högtidligt. Vi får öva innan på hur presenterna ska överlämnas och hur gruppfoto ska tas, thailändsk tv är på plats. Så stiger han in i salen med sitt följe, vi reser på oss och det känns i hela kroppen att det här är ett stort ögonblick. Han håller sitt tal om hur glad han är över att träffa familjerna och barnen idag och få se hur barnen har utvecklats i sina adoptivfamiljer. Hur varje familj har gett sitt barn ett nytt liv och en kärleksfull familj. Han tackar även adoptionsorganisationerna för det viktiga arbetet med att placera ett barn i en familj där de får god omvårdnad. Han betonar också att ett kort besök i ursprungslandet ger barnen möjlighet att lära känna landet de föddes i bättre. Han ber familjerna tänka på Thailand som ett andra hemland dit de kan åka tillbaka med sina barn för ett besök när de vill.

På kvällen är det invigning med cocktailparty. Ministern deltar även på kvällen. Olika barnhem står för fantastisk dansuppvissning och sedan börjar wristbinding-ceremonin som är en gammal thailändsk tradition. Alla barn får stiga fram till ministern och några damer som sitter framme vid scenen. De får alla en omfamning och ett snöre knutet runt handleden för glädje och lycka. När alla barn varit framme får även vi vuxna ta del av denna ceremoni.

Den andra dagen är det dags för besök på barnhemmen. Vi delar upp oss på tre barnhem. Jag besöker Phya Thai Babies 'Home'. När vi stiger av bussen möts vi av musik och dansande nannies. Vi får ett blomhalsband runt halsen och därefter är det dags för dansuppvissning och tal från barnhemsföreståndaren. En representant från varje land får stiga upp och säga några ord. Det är mycket gripande. De tackar barnhemmet för den vård de gett deras barn innan de kom till sin familj, en del av de adopterade barnen talar. En äldre pojke säger att Thailand har kommit att bli hans andra hemland. Därefter bjuds vi upp till dans. Nannisarna tar täten och vi dansar efter, det är kanske inte den mest vackra dansuppvissning som har skådats men det gör ingenting, vi har roligt! Därefter bjuds vi på en fantastisk Thailändsk lunch som dukats upp på olika stationer i trädgården. Vi får sedan göra en rundvandring på barnhemmet, i trädgården och en del av lokalerna. Vi får dock inte besöka sovsalarna och träffa barnen p g a svininfluensan. Barnhemmet ser ut att vara mycket välutrustat och överallt möts vi av leende nannies.

Dagen därpå går programmet vidare ut i provinserna. Jag reser hem efter några mycket givande dagar i Bangkok. Som representant för Barnen Framför Allt är jag tacksam över att fått ha varit med på dessa dagar av återreseprogrammet i Bangkok, att få träffa adoptionsmyndighetens vänliga och ödmjuka personal och få se med vilken värme och kärlek alltifrån ministeriet till barnhemmen välkomnar hem de barn som en gång fått lämna Thailand för att få en familj i ett annat land. Jag kan varmt rekommendera detta återreseprogram till er som adopterat från Thailand eller som kommer att adoptera ett barn från Thailand.

Text & foto Anna-Karin Stahre

Nava Jeevans Vänner ber om Din hjälp

Som de flesta av Er vet så driver vi en biståndsorganisation som jobbar med Nava Jeevan och ISSA i Kolkata Indien. Organisationen är Nava Jeevans Vänner.

I början av augusti kom ett mejl från Mrs Sood i Kolkata. Hon vädjar till oss om hjälp åt en liten flicka som finns på Nava Jeevan. Den lilla tösen behöver genomgå en levertransplantation för att överleva. Mrs Sood räknar med att operation och mediciner kommer att kosta 180.000 kr.

Detta är ju naturligtvis mycket pengar för oss, men det är en gigantisk summa för våra vänner i Kolkata, och de har ingen möjlighet att ordna detta utan bistånd från sponsorer. Mrs Sood har även bitt de organisationer/länder som ISSA arbetar med om hjälp.

Vi som finns i styrelsen för Nava Jeevans Vänner beslutade tillsammans att vi ska försöka göra vad vi kan för att hjälpa den lilla flickan till ett liv där hon kan få må bra. Vi vädjar på detta sätt till Er alla om hjälp. Varje krona som kommer in är SÅ mycket värt för den lilla.

Vill Du hjälpa till?

Ta tillfället i akt att tillsammans med släkt, vänner, arbetskamrater, barnens klasskompisar mm samla ihop en summa, då gör vi en gemensam insats, vilket ju naturligtvis känns jättebra eller hur?! Slantarna Ni sänder över till hjälp åt den lilla flickan sätts in på pg konto 146 34 93-5. Märk inbetalningen med Nava Jeevans Vänner och "Shreya" så är pengarna öronmärkta för "vår" lilla tös.

Vi, Maria Jansson-Hedqvist, Ewa Bramstång, Ingrid Lindström och Elisabeth Westholm i styrelsen för Nava Jeevans Vänner tackar så mycket för Din hjälp. Den är så otroligt mycket värd!

Har Du några frågor får du gärna sända ett mejl till elisabeth.westholm@telia.com

**NAVA JEEVANS
VÄNNER**

Sommarträff 2009

Strålände sommarväder, glittrande hav och över 300 barn, föräldrar, kanslipersonal, styrelsemedlemmar och utlandsgäster var samlade när BFA hade årets sommarträff.

Jag har många minnen från sommaren, men de finaste och de som lyser starkast är från sommarträffen. Trädgården bakom bygdegården i Kolboda är fylld av förväntansfulla föräldrar och barn när utlandsgästerna kommer. Först ska alla fotograferas. Fotografen uppmanar alla barn att skrika BFA och efter några försök lyfter barnen nästan från marken i sina försök att skrika så högt som möjligt. Det kändes härligt för mig som ordförande i styrelsen i föreningen.

Familjerna för varje land hade samlats ute i trädgården till Bygdegården och utlandsgästerna slog sig ner i grupperna. Jag gick runt bland grupperna och hamnade först hos Slovakien. Här hade familjerna ordnat en riktig picknick och filtarna svämmade över av hembakade kakor, saft och kaffe. Jag satte mig hos Alena, chefen för centralmyndigheten i Slovakien. Hon vände sig till mig och grät, hon tackade mig och var så glad för att äntligen få träffa några av "sina" barn i verkligheten. Det var många tårar denna eftermiddag.

I Taiwangruppen hade precis ett par fått barnbesked och gissa om alla grät. Under ett stort träd hade Boliviafamiljerna samlats och Vicky och Vierka satt i mitten på varsin stol och tittade stolt på "sina" barn. De var också väldigt rörda över mötet med barnen.

Nepal är ett nytt land för BFA och familjerna hade samlats för att prata med Kiran från Nepal. De hade många frågor om landet och adoptionsprocessen. Han svarade tålmodigt och mycket öppenlyst på alla frågor och flera familjer sa till mig att de var så tacksamma för att få träffa honom och känna att de har en relation till honom när de ska åka och hämta sitt barn.

Och på verandan satt Saroj och Minou och tog emot alla barn och ungdomar från Indien. De hade förstås flest barn eftersom Indien är ett "gamalt" land för BFA. I våras kom barn 400 från ISSA i Kolkata. När vi andra åkte till hotellet vid femtiden för att byta om till middagen satt de kvar. Saroj sa tappert att "jag sitter kvar här tills jag har fått prata med alla -jag är inte trött, vi ses till middagen".

Det var några av mina minnesbilder från sommarträffen och många fler kan ni läsa om på de följande sidorna. Sommarträffen var den sista programpunkten för utlandsgästerna. Under dagarna innan hade de bl a varit på studiebesök på kommunen i Kungsbacka och på socialnämnden i Göteborg. De hade också möten med respektive handläggare om adoptionsprocessen. Alla var mycket nöjda med vistelsen i Sverige.

Text Eva Jonasson-Melin
Foto Katarina Pettersson

Bakre raden, Vierka Perez, Bolivia, Major Nihal, Sri Lanka, Kiran Man Shrestha, Nepal, Alena Mátejová & Sona Michalikova, Slovakien. Främre raden, Major Shanti, Sri Lanka, Virginia Uribe Herbas, Bolivia, Minu Ghosh & Saroj Sood, Indien, Pai Li-Fang, Kao Ming Chu, Lee Tien Yung, Kuo Yen Chun, Wang Hsiao-Yin, Taiwan.

Känslan av att återvända

Vi var många som blev berörda när Josefina Pettersson 13 år och Supriya Melin 22 år, bäge adopterade från Indien, pratade om sina respektive återresor till Indien under rubriken "Känslan av att återvända."

Josefina berättar om hur hon under sommaren 2003 började prata om sitt ursprung och ville åka till Indien. Familjen beslutade då att de skulle resa till barnhemmet i samband med att barnhemmet fyllde 30 år. Innan resan sydde hon en massa gosdjur tillsammans med sin mormor för att kunna ge till barnen på barnhemmet. Hon berättar om hur det var att komma till Indien, mötas av alla tiggare och bara vara ledsen och vilja åka hem. Hur det sedan vände på andra besöket på barnhemmet då hon fick ge sina presenter till barnen. Hon tycker inte att man ska åka tillbaka till sitt ursprungsland när man är för liten utan att barnet ska ha frågat själv efter att resa. Hon betonar också att det är bra om familjen förstår att man blir både glad och ledsen och själv tyckte hon det var skönt att ingen tjatade på henne när hon blev tyst. Hon är glad över att hon gjorde resan då, när hon funderade mycket över sitt ursprung.

Supriya berättar om hur hon innan gymnasiet inte pratade så mycket om sin adoption eller sina känslor kring det. På gymnasiet läste hon Journalistik-Media och tog varje chans att skriva om adoption likaså när hon därefter läste på högskolan. Detta var ett sätt för henne att bearbeta och dela sina tankar med andra. Hon berättar vidare om hur hennes familj kom med på Asha-Sadanträffarna 2003 där familjer med barn som adopterats från barnhemmet Asha-Sadan tillsammans med sina familjer träffas en gång om året. Detta har varit en enorm tillgång för henne. År 2005 åkte hon tillsammans med sin familj och två adopterade kompisar för första gången till Indien. Hon reste med höga förväntningar och hopp om gemenskap men detta försvann totalt när hon kom fram. Det var människor i tusentals, trängsel, tiggare. Människorna hade samma hudfärg som henne men hon tillhörde inte dem. Hon ville bara hem. Hon berättar vidare om första besöket

på barnhemmet och alla känslorna som överrumplade henne när hon steg in i småbarnsrummet där hon själv legat en gång i tiden. Ilska, ledsenhet och tacksamhet över att ett ställe som Asha Sadan faktiskt finns. Och hur hon fick sitta ned och prata med barnhemsföreståndaren Mrs Mhatre som arbetat på barnhemmet 32 år och som var den första som tog hand om henne och gav henne namnet Supriya (betyder "mycket kärlek"). Hon berättar hur hon då hade möjlighet att prata om de svåra frågorna som hade kretsats i hennes huvud sedan hon var liten. Resan till Indien har lärt henne att få ordning på tankarna. Den fick henne också att acceptera att hon aldrig skulle kunna hitta sin biologiska mamma. Nu tänker hon på henne ibland, men inte mer än att hon bor i Indien, förhoppningsvis med sin familj och att hon själv bor i Sverige med sin familj. Och att hon alltid kommer att finnas i hennes hjärta.

Hur är det att vara adoptivmor och själv vara adopterad?

Yrja Widegren Santesson berättar att hon adopterades genom mrs Saroj Sood för 42 år sedan. Familjen har haft kontinuerlig kontakt med mrs Sood sedan dess. Hon har aldrig varit intresserad av att göra en återresa till Indien. Troligtvis har det berott på att det inte har funnits möjlighet att diskutera alla frågor när mrs Sood besökt familjen. Yrja har en yngre bror som också är adopterad genom Saroj och där de växte upp fanns det ytterligare två barn som adopterats genom henne. De kände alla en grundtrygghet i varandra. Hon berättar om svårigheterna med att vara adopterad, mobbning på skolan p g a okunnighet och hur hon p g a sin hudfärg blivit otrevligt bemött när hon har varit ute och rest. Att själv bli adoptivförälder var ett förstahandsval för både Yrja och hennes man. År 2003 gjorde hon sin första återresa till Indien och då för att hämta sin dotter. Hon berättar vidare om hur hon kämpat för att få bästa vård för dottern som har en autismdiagnos. De har haft stor hjälp av Yrjas familj och hon betonar hur viktigt det är med ett stort nätverk. Nu känner sig makarna redo att ta emot ytterligare ett barn. I Januari fick de en flicka från Nava Jeevan som de hoppas hämta till hösten.

Text Anna-Karin Stahre
Foto Kenneth Rundberg

Josefina Pettersson och Supriya Melin höll ett rörande föredrag tillsammans.

BFAs sommarträff 2009

Foto Katarina Petterson

Ågrenska gården

Fredag morgon började vi med ett studiebesök på Ågrenska Stiftelsen. Ågrenska är ett nationellt kompetenscentrum för barn, ungdomar och vuxna med funktionsnedsättningar och sällsynta diagnoser.

Louise Jeltin gav oss en presentation av Ågrenskas historia och nuvarande verksamhet. Våra utlandsgäster var mycket imponerade av verksamheten som bedrivs av stiftelsen, samt det faktum att det är personer från hela landet som har möjlighet att komma hit. Det är inte personerna/familjerna själva som behöver stå för kostnaden då hemkommunen gör detta.

Ågrenska Stiftelsen ligger på Lilla Amundön ute i Göteborgs södra skärgård. Solen sken och våra gäster var imponerade av det vackra läget. Vi fick en rundvandring på ön och fick ta del av vad som erbjuds i form av badplats med specialramp, så att även rullstolsbundna personer skall ha möjlighet att få bada, handikapps anpassade promenadstigar och grillplatser. Mest spännande under promenaden tyckte nog våra gäster att bastun var som låg precis vid havet bland klipporna. Besöket avslutades med lunch i Gula Huset.

För mer information om Ågrenska stiftelsen se www.agrenska.se

Text Maria Berg

Bolivia

För Boliviagruppens familjer var det ett kärt återseende när vi fick träffa Vicky Uribe och Vierca Perez på sommarträffen. Vicky är BFAs representant i Bolivia och Vierca dess advokat. De har båda varit med många av oss under viktiga perioder i våra liv – nämligen när vi fick barn – och det var därför extra roligt att kunna få träffa dem igen.

Alla barnen fick små presenter av dem, medtagna från Bolivia: Aguayo-filtar, knappnålar som föreställde Cholitas, mm. Det var mycket uppskattat av både barn och föräldrar.

De hade tagit sig hit ända från La Paz och vi hade naturligtvis många frågor om Bolivia när vi samlades på lördagen för en pratstund. Vicky började dock med att säga hur känslösamt och upplyftande det var att få möjlighet att se alla dessa lyckliga familjer på en gång. Hon hade svårt att hålla tillbaka tårarna när hon berättade hur detta var en bekräftelse på att den verksamhet de sysslar med i Bolivia är så väl värt mödan.

Hon skulle ta med sig minnet av alla oss till framtida förhandlingar i Bolivia, om nu någon skulle ifrågasätta internationella adoptioner där. Därför var det oerhört viktigt att de kom hit, så att de skulle kunna få ytterligare inspiration i sitt dagliga arbete med den oftast trögt arbetande bolivianska byråkratin.

Familjerna hade många frågor, bl.a. angående hur det stod till i landet, politiskt osv, och om det hade varit några framsteg med den förnyelse av auktorisationen som just nu pågår sedan en tid, vilket ju lett till ett ganska långt stopp på all aktivitet. Det är ganska många som väntar på att få skicka sina papper och vi vet ju alla hur otålig man är på att få komma iväg.

Vicky försäkrade att allt gick enligt plan och att den politiska situationen i landet (om man nu kan kalla den "situation") inte kommer påverka beslutet.

Det blev också mycket fotograferande för alla oss som har så glada minnen av Vicky och Vierca. Efter sommarträffen skulle de vidare till Arboga för att träffa en gammal vän och sedan bar det vidare till Norge.

Överlag var det ett mycket trevligt möte. Många av oss hoppas kunna träffa dem snart igen. Väldigt snart!

Text & foto Sean McInerney

För Boliviagruppens familjer var det ett kärt återseende när vi fick träffa Vicky Uribe och Vierca Perez på sommarträffen.

Sri Lanka

Under 80-talet var adoptioner från Sri Lanka till Sverige ganska vanliga. I början på 90-talet ebbade detta ut. Idag är det ovanligt att det kommer barn genom adoption till Sverige från Sri Lanka. Nu arbetar BFA med nya kontakter på Sri Lanka och representanterna Major Shanti och Major Nihal deltog på vår sommarträff.

Hur går då en adoption från Sri Lanka till? Som de flesta vet är Sri Lanka ett land som drabbats hårt av krig sedan 1983. Det förekommer inte bara krig utan också attentat av olika slag. Sådana omständigheter väcker naturligtvis många frågor och så blev det också då väntande blivande adoptivföräldrar i kö, fick möjlighet att ställa frågor. Hur länge ska man vara i landet? När får man träffa sitt barn? Hur går själva proceduren till innan man får åka dit för att bli förälder? Vad ska man ha på sig då man besöker domstol? Hur är man bäst klädd överhuvudtaget på Sri Lanka? Ska man ha med sig gåvor? Säkert känner många igen dessa frågor när det gäller adoption i allmänhet, oavsett land. Säkert känner också många igen att dessa frågor inte alltid får så tydliga svar. Allt beror på omständigheter runt omkring och ingen vågar säga tidsuppgifter och annat med säkerhet eftersom så många saker kan förändras.

Väldigt tidigt när man anländer till landet får man träffa sitt barn. Finns det en tillgänglig biologisk förälder till barnet får man möta denna i domstol. Det är inte i så många länder det går till på det sättet. Man kan ha många åsikter om detta, känna sig nervös och spänd. Men det är ett ovärderligt minne man har som man kan berätta för sitt barn i framtiden. Det kan vara slitsamt och sorgligt att mötas, men det kan också vara en kontakt som betyder samförstånd och förtroende föräldrarna emellan.

På Sri Lanka råder brist på allt. Det är alldeles utmärkt att ta med sig kläder, både till barn och vuxna till exempel. Naturligtvis finns det möjlighet att köpa saker på plats, men allt kanske inte går så lätt att få tag på. Blöjor kan vara en sådan sak.

Det blev ett förtroendefullt och mysigt samtal mellan de föräldrar som nu står i kö för att få adoptera från Sri Lanka och de lankesiska representanterna. Hur lång tid det kan ta innan ansökningarna behandlas fanns inget definitivt svar på. Men att de sökande så småningom kommer att bli positivt ledda genom processen rådde det nog inget tvivel om, efter detta samtal i det gröna under årets sommarträff.

Text Katarina Pettersson

Indien

Saroj Sood, från organisationen ISSA, i Kolkata, minns varenda barn som hon har lyckats ge ett nytt hem. Och det vill inte säga lite, bara genom BFA har hon genomfört mer än fyrahundra adoptioner. Det 400:ade BFA-barnet, lilla Agnes, var med på mötet. Barnen och ungdomarna känner värmen och engagemanget hos Saroj, många av ungdomarna kom främst för att få träffa henne. Hon är deras länk till ursprunget. I skuggan, på verandan bakom Bjurnäs bygdegård, placerade sig våra gäster från Kolkata, Saroj Sood och Minu Ghosh tillsammans med barn och ungdomar adopterade genom dem.

Emelie, 21 år och Simon, 15 år, Williamsson, är här med föräldrarna och syster Sofia, 20 år adopterad från Sri Lanka. De tycker att det är gott att se Saroj. De tycker att det är viktigt att hålla kontakten och väntar nu på sin tur att få tala med henne. De berättar att när de var yngre skickade Saroj gratulationskort på deras födelsedagar. Kort som de nu bevarar i bankfack.

Annika och Ulf Karlsson har just skickat sina papper till ISSA, Sarojs organisation i Kolkata och vill passa på tillfället att få en pratstund med Saroj och Minu. Deras fyraåriga dotter, Tindra, väntar på ett litet syskon.

Familjen Trast med Flora, 14 år, Simon, 10 år och Vera, 7 år väntar på sin pratstund. Flora gjorde sin första återresa till Kolkata redan som sjuåring då hon var med och hämtade lillasyster Vera. Hon tyckte att det var "läskigt olikt Sverige", och tillägger, "men, barnhemmet var gulligt". Tankarna på vad man sett och upplevt kommer efteråt, konstaterar hon. Eftersom familjen har indiska vänner har det blivit fler besök, och till jul bär det av igen.

Jacqueline Halén, 11 år och hennes syster Mirelle, 16 år, har kommit hit från Linköping tillsammans med föräldrarna. Jacqueline firar jubileum! Det är idag, den 28 juni, precis elva år sedan hon kom hem till familjen Halén. Vi talar om återresa. Mirelle berättar att hon och en kamrat planerar att göra en Indienresa tillsammans.

Det är omtumlande, lyckliga möten med Saroj och Minu. Men de som verkligen är i "sjunde himlen" är Karin och Morgan Sparrenholt som väntar barn från Indien. De har just idag fått besked om att ärendet med deras lilla dotter, som nu är sex månader, går vidare till domstolen. Kanske blir det en resa till Kolkata redan i höst!

Text Margareta Wilholm
Foto Familjen Halén

Fyra månader gammal, blev Jacqueline Halén, eskorterad av Ms Minu Gosh och Mrs Saroj Sood till Sverige 28 juni 1998. Idag 11 år senare träffades de åter igen på BFA:s sommarträff i Kolboda.

Taiwan

En solig lördagsmorgon i juni, när sommarsverige visade sig från sin bästa sida, satte vi oss i bilen för att åka till BFA's sommarträff i Kolboda. Förväntningarna var på topp. Vid den tidpunkten väntade vi otåligt på resebesked för att få resa till Taiwan och hämta hem vår Kajsa och Kalle. Väntan kändes oändlig och vi såg verkligen fram emot att få träffa personalen från Chung Yi och andra familjer.

På plats i Kolboda fanns en mängd familjer i olika stadier av adoptionsprocessen. Flera av dem hade vi redan haft kontakt med via Taiwanlistan på nätet och såg fram emot att träffa personligen. På eftermiddagen samlades vi "taiwanfamiljer" i ena hörnet av gräsmattan för att få träffa personalen från vårt barnhem. Där fanns Sandy, vars namn vi sett så många gånger i mailkonversationen, Debby, Sunny och Mr Lee. Det var roligt att de också verkade lika glada att träffa oss. De var väl förberedda med utskrifter av foton och information om alla familjer som fanns på plats. Man slogs av deras vänlighet och glädje. Det var en fantastisk känsla att få

träffa dessa personer som faktiskt känner våra barn. Vi fick svar på våra frågor och fick lära oss att uttala våra barns namn (hjälpigt).

Glädjen i deras ansikten när de fick återse "sina" barn gick inte att ta miste på. Det var ett stort intresse för att titta på familjernas fotoalbum och ta del av livet sedan de skiljdes åt i Taipei. De såg verkligen ut att trivas och deras videokamera fick jobba för högttryck. Det blev säkert många timmars videofilm som följde med hem till Taipei. Kan inte låta bli att undra om de, kanske i denna stund, visar sin film på barnhemmet. Kanske tittar dom på barnen som leker på gräsmattan, sjunger barnsånger och, inte minst, dom härliga barnen på kvällens knattedisko.

På kvällen när vi tog farväl, fick vi höra de magiska orden - vi ses snart i Taipei! Då gick det rysningar genom hela kroppen.

Vi lämnade Kolboda med en skön känsla i magen. Det kändes verkligen att våra barn tas omhand med värme och kärlek

och att man på Chung Yi har ett fantastiskt engagemang för att barnen ska ha det bra både på barnhemmet och i deras framtida utveckling.

Kolbodaträffen gav oss en riktig "kick" och vi kommer att bära med oss många härliga minnen från helgen. Naturligtvis familjen som fick barnbesked direkt av personalen på Chung Yi (då var intet öga torrt), alla möten med andra familjer, glada barn och mötet med personalen. Säkerligen kommer vi "taiwanfamiljer" att ses på fler träffar. Kanske kommer våra barn att bli kompisar och leka tillsammans i framtiden, och personalen på Chung Yi, dem träffar vi den 3:e augusti i Taipei – det kommer inte att bli mindre fantastiskt!

Text Lise-Lotte & Stefan Aspegren

Nepal

Vår nya kontaktperson i Nepal, Mr Kiran Shrestra besökte Sverige för första gången och så även sommarträffen förstås. Ännu så länge har det inte kommit några barn från Nepal och de ansökande på denna kontakt hade många, många frågor. Varje land har sina rutiner för hur själva adoptionsprocessen går till och naturligtvis gäller det Nepal också. Kiran berättade om barnen, om landet, om människorna. Flera av barnen som är tillgängliga för adoption är både 3, 4 och 5 år. Det fanns många frågor kring hur man på ett mjukt sätt ska närma sig ett barn som har levt ett tag och förstår mycket av det som händer? Kiran berättade lugnt och sansat att man låter barn och nya föräldrar närma sig varandra

i lagom takt så att processen ska bli så bra som möjligt.

Nepal är ett väldigt fattigt land och de blivande adoptivföräldrarna fick reda på att det finns en hel del saker som det är bra att ha med sig då det kanske inte är självklart att allt finns.

Det är naturligtvis så att det är brist på mycket för alla. Kan man ta med sig barnkläder, leksaker och andra liknande saker och skänka vid sitt besök i landet så har man verkligen bidragit med något. I Nepal använder man sig av metoden matchning. Det innebär att barn och föräldrar matchas ihop för att på ett tidigt

stadium ge de bästa förutsättningarna för att det ska bli en så bra sammansatt familj som förut. Detta är självklart ett moment i processen som tar tid.

Det viktiga vid detta eftermiddagssamtal var att träffa BFA:s kontaktperson, för att ha gjort ett personligt möte. Det innebär en stor trygghet att ha fått lära känna Kiran lite grann inför ankomsten till Nepal, då den stundande adoptionen ska ske.

Text Katarina Pettersson

Slovakien

Vi är ett gäng på fem familjer som har adopterade barn från Slovakien. Vi började prata med varandra via BFA's "chattsida" och har träffats vid några tillfällen innan och efter vi fick barnbesked och har utvecklat en vänskap. Vi var ett stort stöd åt varandra under adoptionen och även efter. Vi rådfrågar varandra när "något" dyker upp och hjälps åt. Vi håller kontakt med varandra och träffas så ofta det går, det är ganska långa avstånd mellan oss och "sommarträffen" blev också "vår" träff.

Det är Malin, Magnus och Vilhelm Larsson (Eslöv), Helen, Håkan och Pontus Dackéus (Stockholm), Pernilla, Ralph, Erika och Daniel Svensson (Ljungby), Jessica, Conny och Rasmus Edlund (Mjölby) och Birgitte, Niclas, Emelie och Gustav Rydståle (Myresjö). Malin och Magnus var de av oss som adopterade först och gav oss andra mycket goda råd och tips inför respektive resa och adoption.

Vid sommarträffen träffades ovanstående glada gäng. Fler Slovakienfamiljer ville åka på sommarträffen men hade förhinder.

Vi hoppas att ni kan komma nästa år. Vädret bjöd på mycket sol och behagliga sommartemperaturer alla tre dagarna. Vi samlades för en picknick i det gröna utanför Bjurnäs bygdegård. Två par som står på "väntelistan" till Slovakien, Ingela och Roger Blom, Christina Norman och Rick Mulder var med på picknicken. Anna-Karin Stahre från BFA, Ms Alena Mátejová chef för adoptionsmyndigheterna i Bratislava och Ms Sona Michalíková också hon från myndigheterna i Bratislava. Vi blev extra glada för att de ville tillbringa eftermiddagen med oss. Vi bestämde oss för en "knytpicknick", det fanns så mycket gott av alla dess slag och det kan rekommenderas att närvara vid nästa picknick. Alena, Sona och Anna-Karin satte sig en stund hos varje familj för att höra hur vi har det och för att träffa barnen. De överlämnade presenter till barnen, ett paket godis och varsin jättefin Slovakisk flöjt.

Några av oss lyssnade på föredragen på bygdegården och vi vill tacka alla som delade med sig av sina erfarenheter till oss

alla. Barnen fick under tiden leka av sig med varandra, de spelade fotboll, lekte på lekplatserna och badade i poolerna. Våra barn trivs mycket bra tillsammans och har lätt att hitta på roliga saker, de vet att de alla kommer från Slovakien. Givetvis så är alla som har anknytning till Slovakien välkomna att ingå i detta glada "gäng". Ju fler vi är desto roligare blir det. Det var en underbar helg och vi träffade många trevliga människor som ska eller har adopterat från andra länder. Vi önskar alla som väntar att ni snart får barnbesked och får en trevlig resa. Till sist vill vi tacka de familjer som arrangerade träffen och gjorde detta till en givande helg för oss alla. Vi ser framemot nästa års sommar träff.

**Text Familjerna Dackéus, Edlund, Larsson, Rydståle och Svensson
Foto Ralph & Pernilla**

Vi är ett gäng på fem familjer som har adopterade barn från Slovakien.

Välkomna på Julfest!

Lördagen den 28 november, mellan klockan två och fem på eftermiddagen, är det dags för BFA:s Julfest! Och precis som förra året, kommer det att bli två julfester - en i Göteborg och en i Stockholm.

Det bjuds på julsmörgåsar, dryck och kaffe med julgotter. Och Tomten kommer så klart till alla Barn! Det blir julpyssel, lotteri, biståndsförsäljning och massor av annat trevligt. Julfesten i Göteborg kommer även i år att få utlandsbesök och här är alla barn Välkomna i Lussetåget!

I Göteborg är Julfesten på Stenkulan i Lerum. Vägbeskrivning finns på hemsidan. I Stockholm håller vi till i matsalen på Råsunda skola i Solna.

Julfesten kostar 100 Kronor för Vuxna och 70 Kronor för Barn, upp till tolv år. Barn under två år får följa med Gratis.

Ni anmäler Er genom att betala in avgiften på BFA:s plusgirokonto 420445-9. Skriv namn samt ange JUL GTB eller JUL STHLM på inbetalningen. Och genom att skicka ett mail till Marie.tengmark@bfa.se, där Ni skriver Ert namn, hur många vuxna och barn som kommer samt om Ni kommer till Julfesten i Göteborg eller Stockholm.
Ange också eventuella allergier!

Sista anmälningsdag och betalningsdag är den 20 november.

Anmäl er bums!

Hjärtligt välkomna!

Utlandsgäster till julfesten

Som ni har läst om tidigare i tidningen har vi haft gäster från Bolivia, Indien, Nepal, Slovakien, Sri Lanka och Taiwan under sommaren. Vi förstår nu med ytterligare en medarbetarträff under hösten. Målsättningen är att samla kontaktpersoner och medarbetare från flera länder för att diskutera gemensamma frågor och principer.

BFA arbetar för närvarande med Bolivia, Bulgarien, Indien, Kenya, Litauen, Nepal, Polen, Slovenien, Sri Lanka, Taiwan, Thailand och Tjeckien. Verksamheten i Vietnam är under utveckling. Vi har auktorisation i Sverige för Ryssland och Chile och arbetar med att ansöka om auktorisation i dessa länder.

Höstens medarbetarträff kommer att hållas i Göteborg 26 – 29 november. Medarbetare och kontakter från Bulgarien, Litauen, Polen, Tjeckien och Ryssland kommer att delta i mötet. Våra medarbetare från Kenya och Thailand kommer att delta i en träff som hålls i samband med nästa års sommarträff.

Medarbetare från Polen, Litauen och Tjeckien har varit i Sverige tidigare. Men både i Polen och i Tjeckien finns nya kontakter som inte har varit här tidigare och som vi ser fram emot att träffa. Kontaktpersonerna och centralmyndigheten från Bulgarien har aldrig varit i Sverige och vi hoppas att se dem i Sverige. Ryssland är ett nytt land för BFA och vi väntar på att vår ackreditering i landet skall bli klar. Vi kommer under hösten att lämna fortlöpande information på hemsidan om vilka gäster som slutligen kommer.

Mötet hålls i Göteborg och preliminärt står på programmet: Studiebesök på socialförvaltning och möte på kansliet om adoptionshandläggningen i de olika länderna. Föredrag med Kerstin Albertsson Wikland om hennes forskning om vad som styr och reglerar tillväxt och utveckling av barn. Och sist men inte minst deltagande i årets julfest. Gästerna kommer till julfesten i Göteborg.

Text Eva Jonasson-Melin

”Barnhemsträffarna betyder mycket”

På fredag kväll anlände femtio personer till Mäshultsgården utanför Varberg. Familjerna som bor i olika delar av landet, har olika bakgrund och barnen är i blandade åldrar men de har en sak gemensamt. De har alla adopterats från samma land, samma stad och samma barnhem. Många av barnen är vuxna och några har med sig egna barn.

Träffarna brukar hållas i slutet av augusti och arrangeras varje år. Asha Sadan är ett barnhem som ligger i Indien i staden Mumbai. Att träffas på detta sätt och bara umgås betyder mycket för både barnen och föräldrarna. Många kommer varje år och för andra så räcker det med att komma några gånger eller då och då.

Träffarna ger familjerna en chans till gemenskap med andra familjer och en känsla av samhörighet. På årets program stod en lektion i Bollywood-dans, tipspromenad, auktion till förmån för Asha Sadan, samt bildspel från tidigare träffar. På lördagen kom författaren Sabina Ivenäs, som är adopterad från Asha Sadan, och berättade om den bok som hon håller på att skriva. Bokens titel är Det tredje rummet. Boken innehåller två delar. En del är skriven i dagboksform medan den andra delen är granskande.

Två som har varit med i många år på Asha Sadan träffarna är Bhakti Buch och Mukta Sundin.

Mukta är 16 år gammal och bor med sin familj i Ystad. Hon har två bröder, en äldre bror från Indien och en yngre bror från Thailand.

Varför går du på Asha Sadanträffarna varje år?

- För att träffa andra från mitt barnhem. För att umgås med dem och för att det är god mat. Även om det kommer nya barn till träffen så får alla vara med. Barnhemsträffarna betyder mycket för mig. Vi är som en stor familj och har jättekul tillsammans.

Bhakti är 11 år gammal och bor i Göteborg med sin familj. Hon har en äldre bror som också är adopterad från Indien.

Varför går du på Asha Sadanträffarna varje år?

- För att hålla kontakten med mina kompisar där. Vi hittar på saker och har väldigt roligt. Vi pratar inte alls om adoption och sånt, men det är kul att alla kommer från samma ställe. Man känner sig inte ensam då.

Text & foto Supriya Melin

Biståndsnytt

BFA-bistånd satsar på utvecklingsprojekt där hållbar utveckling, utbildning, integration och hälsa är några av ledorden.

Årets sommarträff

Först och främst, stort tack för generositet från er som deltog på årets sommarträff. Dessa rader riktar sig förstås till alla som ser tidningen, så fortsätt läsa. Roligt att berätta är att vi under årets sommarträff lyckades samla in drygt 13 300 kronor! Många var otroligt generösa och la stora hundralappar i våra bössor. Givmildheten visade sig på många sätt. Lotter med väldigt fina priser såldes, fiskdammen fick många intresserade fiskare, bössorna ”vandrade” runt i flera omgångar och nya saker att sälja till förmån för BFA:s biståndsarbete fanns.

Inte bara ni som köpte gjorde en insats, tack alla ni som såg till att det fanns saker att vinna och sälja och som såg till att finnas bakom fiskdammen, lotteribordet, biståndsbordet osv.

De insamlade pengarna

.....gick till de två projekt som presenterades under helgen. I Nepal, har vi Nava Jiwan Kendra och i Indien, Nava Diganta. Båda projekten presenterades med stort engagemang av Mr Kiran Shrestha, Nepal och Mrs Saroj Sood, Indien.

Nepal, Nava Jiwan Kendra

Här finns Nava Jiwan Kendra. Organisationen arbetar för att ge barn och ungdomar bra utbildning och tryggt uppväxt. Dessa barn ska kunna få bra utbildning så att när de blir vuxna, har bra möjligheter i sitt vuxenliv. Barnen tas om hand för att deras anhöriga inte klarar ansvaret av olika orsaker. Just nu är de 15 stycken och de kommer att bli fler. De bor nära Chitwan Nationalpark, sydväst om huvudstaden Katmandu. Stora planer finns för dessa barn och för många fler. Tanken är att det så småningom ska finnas en egen skola. Hit ska skickliga pedagoger komma för att ge god undervisning. Barn ifrån de små byarna runt omkring ska erbjudas undervisning och kanske det också kan bli en boardingsskolor för barn från flera delar av landet. Vi vill ha ett utbyte

mellan Nepal och Sverige och kunna besöka varandra för kunskapsutbyte och erfarenheter. Än så länge är det många basala saker som behövs: kläder, bra mat, skolmaterial, leksaker, ja allt! Intresserad? Kolla BFA:s hemsida, bistånd.

Indien, Nava Diganta

Detta nybyggda hem ligger utanför Kolkata. I dagsläget bor här 27 barn. Barnen är från två år och uppåt. Många av barnen har inlärnings- och funktionshinder. Varje barn får skolundervisning anpassad individuellt. De mindre barnen går i förskola tillsammans med barn från byn. Tanken är att när barnen blir vuxna ska de ha fått möjligheter som gör att de kan integreras och leva utifrån sina möjligheter i samhället. BFA/bistånd vill tillsammans med den indiska organisationen ha utbyte lära av varandra. I Sverige finns mycket kunskap om integrering när det gäller funktionshinder t ex. Allt behövs, kläder, mediciner, sjukvård, utbildning, mat och leksaker. Ett litet ekonomiskt bidrag kan räcka till mycket.

Engagemang i ett land som vårt barn inte kommer ifrån?

En vanlig fråga och fullt förståelig att man ställer. Det finns en långsiktig tanke. Vi vill utöka vårt utvecklingsarbete till flera länder och världsdelar. För att kunna göra det måste vi starta upp konkret, i mindre skala. Vi hoppas att ni hänger med på detta! Man kan engagera sig på flera sätt, maila gärna och visa ditt intresse.

Födelsedagspresent

Äger du tillräckligt med grejer? Önska dig ett bidrag till något av BFA:s projekt. Man kan ställa fram en bössa, eller ordna ett specificerat födelsedagskort. Vill du/ni ha idéer? Hör av er. Det finns också mer fakta att hämta på vår hemsida. Här kan du läsa artiklar om våra projekt och framtidsplaner.

Läs fortsättningen på vår hemsida

Glöm nu inte att gå in på hemsidan och länka till ”bistånd”. Här kan du läsa längre artiklar om det som står i detta biståndsnytt. Vi vill gärna ha kontakt med er intresserade, kanske någon av er vill ha extra information? Här finns vi: bistand@bfa.se, 0705-33 39 39.

Vårt plusgironr är 420 445-9, bankgironr är 452-6570 för ekonomiska bidrag. Märk inbetalningen med ditt namn och vart du vill skänka ditt bidrag!

Text Katarina Pettersson

Lagerlokal sökes

BFA-bistånd söker en liten lagerlokal. Kanske ett källarförråd eller liknande. Vi söker i första hand en lokal i Göteborg men också en lokal i Stockholm. De ska vara relativt lättillgängliga. Vi vill förvara vårt biståndsmaterial och behöver utöka platsen för detta.

Biståndsverksamhet

BFA satsar på bistånd

Biståndsarbetet i BFA har startat och hittills skötts av eldsjälarna som arbetat ideellt i styrelsen. BFA har nu beslutat att satsa på en utveckling av biståndsverksamheten genom att anställa Katarina Pettersson.

Vi träffas på Världskulturmuseet och Katarina berättar att hon är tacksam och stolt över att utveckla BFA:s biståndsarbete. Detta biståndsarbete följer utvecklingen. Vi vill hänga med och vi vill utveckla vårt bistånd till varaktiga och hållbara projekt med ett tydligt syfte. Tillsammans med andra organisationer här hemma och i utlandet vill vi samverka.

Bistånd och adoption, hur hänger det ihop?

Det finns en vilja att hjälpa och den kommer från varje medlems eller persons egen upplevelse i samband med en adoption. Man vill ge något tillbaka. Vi har också fadderbarnsverksamheten som engagerar många och skapar intresse för bistånd.

-I mitt uppdrag ligger det att hitta ett projekt och idéer som håller för framtiden och som visar omvärlden att vi arbetar med bistånd med intresse, passion, respekt och ansvar, säger Katarina.

Hon tror inte att det kommer att bli några problem att arbeta med bistånd och internationellt samarbete.

Skall man och kan man skilja bistånd från adoption?

Katarina svarar att biståndet i BFA från början handlade om nödhjälp och välgörenhet och om föräldrars engagemang. Fortfarande är kärnan i biståndsarbetet föräldrars engagemang och en välgörenhetstanke. Men nu vill vi att engagemanget, känslan och erfarenheten skall leda till biståndsprojekt som präglas av utbyte, utveckling och samarbete.

Vi ska alla inblandade lära av varandra. Känslomässigt kan det vara svårt att skilja adoption och bistånd åt eftersom du blir engagerad i ett land och dess människor under adoptionsprocessen. Pratar vi om den administrativa och tekniska delen så är det enkelt att skilja bistånd från adoption. Det kan vi, det vill vi och det måste vi göra.

Är du Katarina en eldsjäl?

-Jag är en eldsjäl för att mitt engagemang kommer från att vi fått barn från länder där människor är i stort behov av hjälp. Men jag hade det redan i mig. Alltifrån att jag var med min pappa på biståndsarbete i Sri Lanka till att jag själv så småningom valde att besöka biståndsprojekt i andra länder.

-Vi blir drabbade. Föräldrar ger, engagerar sig, bidrar för att de drabbas av en upplevelse, säger Katarina.

Man blir drabbad av ett barnhem eller av barnet/barnen man fått. Man vill göra något för de barn som blir kvar. Det är klart att jag brinner för bistånd. Jag tror på att kunna utveckla BFA:s biståndsarbete.

Vad kan folk förvänta sig av dig och ditt jobb?

- Ett nytt sätt att jobba med bistånd i BFA. Framförallt att vi har börjat inrikta oss på utveckling och samarbete. Att vi skapar förutsättningar för utbyte. Ett internationellt utbyte öppnar upp för så mycket. Vi arbetar med ett projekt för utsatta barn i Nepal. Jag ska utveckla våra projekt i Indien och vi ska starta ett projekt i Bolivia.

Vad är själen i ditt biståndsarbete?

- Jag har mina upplevelser från mina resor och utlandsvistelser. Det handlar om att dela och byta, inte pracka på. Vi måste lyssna lära och förstå andras materiella

välfärd och kulturella stolthet. Kanske ser den inte likadan ut som vår gör. Vår uppgift är att lyssna, förstå och närma oss.

Vad är ditt drömprojekt?

- Drömprojektet är ett lärocenter där barn och föräldrar får lära sig och där de kan fånga det skrivna ordet. Tänk alla möjligheter som kommer ur det. Det är fantastiskt att se ett barn som hittar och fångar det skrivna ordet. När barnet gör det öppnar sig världen. Precis som för en vuxen person.

Upprymda av vårt samtal var vi, när vi snurrade oss ut genom svängdörrarna. Så stod vi där på gatan och hade svårt att sluta formulera idéer och beskriva hur projekt kan skapas: Ett i Sydamerika, ett projekt i Asien och ett i Afrika och i Europa och i.....???

Tänk er ett Centro de capacitación (kunskapscenter) i Bolivia där familjer tar det skrivna ordet och utvecklar sitt kunnande och sina erfarenheter och utvecklar entreprenörskap och på så sätt skapar sin egen försörjning.

Text Anders Bergström
Foto Josefina Pettersson

Faddernytt

BFA-fadder har en omfattande fadderverksamhet och förmedlar ekonomisk hjälp från svenska familjer till barn i sju länder.

Vi har nu utökat fadderverksamheten med ännu ett land, Kenya. Vi är stolta över att kunna hjälpa fler barn i andra länder.

Att vara fadder

Att vara fadder hos BFA-F innebär att man skänker 100:- i månaden till ett individuellt fadderbarn eller till ett fadderprojekt. Man kan välja att betala fadderavgiften via autogiro, som är det smidigaste sättet för alla, eller så kan man betala fadderavgiften via faktura som då utkommer två gånger om året i februari och augusti. BFA-F är stolta över att vi har en låg administrationsavgift. Den är på bara 14%, så hela 86:- av 100-lappen går direkt till fadderbarnen eller fadderprojektet.

Indien

Är det land där vi har haft fadderverksamhet längst och här jobbar vi med både projekt och individuella fadderbarn. På senare tid har vi fått två nya medarbetare till två av våra kontakter.

Den första tjejen som har börjat jobba som administratör för Indien är Anna Grammatikas. En liten presentation av henne kommer i nästa nummer av tidningen. Hon är administratör för våra två andra projekt i Kolkata Nava Jyoti Mominpor och Nava Jyoti Thakurpukur.

Vi har även börjat jobba med ett nytt ställe i Indien, Annai Home for Children. Det finns en längre artikel att läsa om det stället i denna tidning.

Vår andra medarbetare heter Ann Margret W Sandström och hon kommer att ta hand om administrationen av vårt projekt Each One Teach One i Kolkata

Presentation Av

Ann Margret W Sandström

Min första kontakt med BFA fick jag när Christofer Carlsson blev min elev för drygt fem år sedan. Christofers mamma, Pia, som också arbetar på Braås skola och jag pratade en del om Indien. Hon berättade

då om BFAs fadderverksamhet. Som samhällskunskapslärare försöker jag ofta få mina elever att förstå att det är oerhört viktigt med utbildning och att om ungdomar, och speciellt unga flickor i tredje världen, skall ha en chans att förändra sitt liv, så är den viktigaste hjälpen att de får utbildning. Så när jag hörde talas om projektet för gatuflickorna i Kolkata, var det självklart att jag skulle bli bidragsgivare till just det projektet. När sedan Katarina skrev att det behövdes hjälp med projektet, så anmälde jag mitt intresse.

Till vardags är jag högstadielärare i Braås skola. Mina ämnen är samhällskunskap, historia, religionskunskap och geografi. Jag har arbetat i drygt 30 år och trivs fortfarande väldigt bra. Tidigare var jag mycket aktiv inom Amnesty, men har trappat ner. Jag bor på landet i en liten by kallad Sandreda, 4 mil från Växjö, är gift och vi har tre utflugna barn och tre barnbarn. En stor del av fritiden ägnar jag åt mina två cairnterrier. Sedan juni och träffen i Kolboda har jag också ett fadderbarn i södra Indien, en ung flicka som studerat. Det gläder mig mycket att kunna hjälpa henne också.

Min förhoppning är att jag skall kunna vara till hjälp i föreningen och jag ser fram mot att lära känna fler faddrar och engagerade personer i BFA.

Afrika

Är en ny världsdel för oss att jobba med fadderverksamhet, men vi har fått kontakt med både Kongo och Kenya, vilket känns väldigt roligt. Till Kongo-FEPAM har vi fått en ny tjej som arbetar som administratör.

Presentation av Gabriella Wilson

Jag heter Gabriella Wilson och är 27 år gammal. Jag bor i Örebro tillsammans med min sambo, som är född i Kongo-Kinshasa, DRCs huvudstad, och vår son på snart tre år. Jag studerar Samhällsvetarprogrammet, lärande utveckling och

kommunikation (på distans) på BTH och har själv ett fadderbarn genom FEPAM. På min fritid tycker jag om att resa, träna och så klart att umgås med vänner och familj. Jag är mycket intresserad av humanitära frågor och genom att själv ha ett fadderbarn samt att arbeta ideellt för BFA så kommer jag att göra mitt yttersta för att försöka vara till hjälp för våra fadderbarn i Kongo.

Bolivia

I Bolivia har vår fadderverksamhet kommit igång ordentligt och vi jobbar nu med både LaPaz och Santa Cruz. Administratör för Bolivia är Pernilla Lindén Janson, som också är med i BFA:s styrelse.

Att bli fadder

Vill ni bli faddrar till något av våra fadderbarn eller stödja något av våra projekt så skickar ni bara ett mail till fadder@bfa.se eller ringer 070-6998290, så ska vi hjälpa er på bästa sätt. Hjärtligt välkomna som faddrar.

Text Katarina Borg Adolfsson

Administratörer sökes

Vi är 14 fadderadministratörer som jobbar ideellt med fadderverksamheten på vår fritid. Vi skulle behöva hjälp av flera personer som kan tänka sig vara intresserade av att jobba med fadderverksamhet. Vi behöver hjälp med administrationen av Nepal och fadderbarnen i Da Nang. Skulle Du tycka att det låter intressant hör då av dig till Katarina på fadder@bfa.se eller på telefon 070-6998290 så ska jag berätta mera.

Fadderbarnsverksamhet

Fadderbarn i Kenya

Tillsammans med Thomas Barnardo House och Kenya Childrens Home förmedlar vi nu fadderbarn i Kibera, ett jättestort slumområde i Nairobi. Barnen går i Mashimoni Squatters Primary School.

Mashimoni Squatters Primary School var en alldeles vanlig slumskola utan resurser och med mycket svåra förhållanden för elever och personal. Sedan ett par år sponsras den av Thomas Barnardo House som får medel till detta av Bal Craigh Foundation.

Skolan ligger i en sluttning med administrationsbyggnaden högst upp. Skolgården är delvis en backe, längst ner och i sluttningen ligger skolbyggnaderna. På mindre är två år är de flesta gamla, mörka lerbyggnaderna med jordgolv ersatta av fräscha, välfungerande skolhus av modernare material. Ordentlig, hög cementgrund och golv gör att risken för översvämning under regnperioden nu är obefintlig.

Barn behöver mat för att kunna lära sig! Ett kök för tillagning av frukostgröt samt lunch för skolbarnen har uppförts. Vid vårt besök är det dags för frukost. Kön med hungriga men glada smätningar iförda blå- och vita skoluniformer är lång utanför matsalen.

-Vad är en skola utan böcker! sa Agnes Kiraite, (ledare på TBH och KCH) och ordnade medel att inreda ett enkelt bibliotek med ljusblå stolar kring ett stort bord och rejäla hyllor med böcker, runt väggarna.

Skolsalarnas inredning är också enkel och fräsch. Enklaste sortens skolbänkar och stolar. Det är rent, ljus och snyggt och det fungerar. Lärarna har fått ett rejält arbetsrum för sina lektionsförberedelser. Barnen kan känna sig stolta över sin skola. Lärarna också!

-Vi har förbättrat standarden på undervisningen, sa Agnes.

För att minska erosionen av jord, och för att göra det vackrare, planteras gräs och växter i sluttningen. Vattendepåer finns på området och utanför toalettbyggnaden finns vattenkran och handfat. Agnes skickade tillbaka ett par flickor som glömt tvätta händerna!

Skolan är verkligen en prydnad för sitt område och Agnes har mängder av planer för den.

Markus och Kirsten som är i Nairobi för att adoptera en liten flicka. De tänker också på alla barn som blir kvar och har bestämt sig för att ta två fadderbarn från vårt Kiberaprojekt. Här följer ett utdrag av brevet de skrev efter ett besök i skolan Mashimoni Squatters Primary School. I nummer ett av BFA-tidningen 2009, finns en längre artikel om skolan.

Vill du hjälpa till? Stöd ett skolbarn genom BFA!

Du betalar 100skr/månad, helst via autogiro. Pengarna sänds till TBH två gånger/år, i oktober och april. 15 % av summan dras av. De pengarna används till administration och för uppbyggnad av en fond för oförutsedda utgifter för barnen.

Två gånger/år får du uppföljningsrapporter från TBH. Vad får barnet? Hjälptill skolgång, skolmaterial, skolkläder, stöd till hemmet när det behövs läkarvård eller inköp av kläder och skor. Personal på TBH administrerar pengarna. Du har hela tiden lätt att få kontakt med mig genom mail: margareta.wilholm@bfa.se

Text Margareta Wilholm
Foto Markus Moll

I väntan på skollunchen

Igår hade vi möjligheten att besöka en skola mitt i Nairobis största slumområde Kibera. Skolan heter Mashimoni Squatters Primary School och ger mer än 500 elever i årskurserna ett till åtta, inte bara utbildning utan också tillgång till rent vatten, mat, toaletter och ett utrymme med gräs och lite grönska. Kibera är annars ett trångt och skräpigt myller av plåtskjul och människor där tusentals barn lever i en inte alls barnvänlig miljö. Vi visades runt på skolan av en mycket ambitiös rektor med små och stora visioner - allt från t-tröjor till barnen för sport, datorer och ett litet laboratorium för undervisning i naturvetenskap till tillgång till el. Vi fick veta att skolan har en väldig hög acceptans i området och att eleverna är "sugna" på allt som erbjuds av skolan. Och det kunde vi verkligen se med egna ögon. Ett besök i Kibera må vara tufft, men den här skolan är verkligen en oas mitt i eländet.

Skolan sponsras av Thomas Barnardo House/Kenyan Childrens Home, BFAs samarbetspartner i Kenya. Fast skolan inte tar in någon skolpeng har de allra fattigaste familjerna ändå inte råd med att bekosta barnens skolgång. Därför har BFA nyligen startat ett fadderprojekt för dessa barn.

Hälsningar från Nairobi,
Markus och Kirsten Moll

Fadderbarnsverksamhet

Ny fadderkontakt i Indien

En dag i mars i år fick jag ett brev med posten från Indien. Det var informationsmaterial från ett barnhem i Indien. De undrade om vi ville samarbeta med dem via att sponsra barnen som bor på barnhemmet. Tillsammans med denna information som var riktigt omfattande fanns det 10 jättefina rapporter med kort på sex flickor och fyra pojkar.

Jag satte mig att läsa och studera all information och ju mer jag läste, desto säkrare blev jag på att detta vill jag verkligen vara med och stödja. Det fanns en mailadress till den ansvarige katolska prästen, Father Francis Jeyabathi. Jag satte mig en kväll och skrev några rader där jag förklarade att jag gärna ville försöka hjälpa honom i hans arbete. Men jag sa också att jag absolut inte kunde göra något för honom och dessa barn om jag inte fick fatt i några faddrar. På morgonen när jag öppnade min mail hade jag fått svar från honom. Han blev glad och oerhört tacksam för att jag hade hört av mig och ville försöka hjälpa honom i hans arbete.

Father Francis Jeyabathi

Jag började min jakt på faddrar. Jag presenterade det här för vänner och bekanta vilka tyckte som jag, att det lät helt fantastiskt och jag fick snabbt ihop tio faddrar. En del av mina vänner tog till och med till sig både två och tre av barnen. Från början var det tio fadderbarn som vi skulle stödja, till att vi idag sex månader senare stödjer 30 barn. Det känns helt fantastiskt! Vad är detta för något tänker ni kanske nu...

Jo, det är ett barnhem som har fått namnet Annai Home for Children. Det ligger i Andichioorani i distriktet Sivagangai, delstaten Tamil Nadu i syd östra Indien. Det är ett barnhem för föräldralösa och övergivna barn. Barnen får här hjälp med utbildning, de får kläder, mat och någonstans att bo.

I augusti 2006, startades barnhemmet Annai Home for Children. De om startade barnhemmet var fem förtroendemän i Annai Nagar, Andichioorani i distriktet Sivagangai, i delstaten Tami Nadu. En av dem var Father M. Francis Jeyabathi. Han är alltså då en katolsk präst och utövar andligt missionsarbete via socialt arbete med hjälp till utbildning, ekonomisk och medicinsk hjälp. Han är i dag den som har huvudansvaret för verksamheten Annai Home. Det är ju de katolska prästerna och nunnornas kall här i livet, att viga sina liv åt fattiga människor som är i behov av stor hjälp.

Barnen som bor på barnhemmet kommer från de två distrikten Ramnad och Sivagangai i Tamil Nadu. Dessa två distrikt ligger väldigt mycket efter i utbildning, medicinsk hälsa och mänskliga rättigheter. Barnen kommer huvudsakligen från den avlägsna landsbygden i dessa distrikt som är mycket påverkade av torka, på grund av regnbrist.

Så även om människorna äger en bit land har de svårt att odla något på grund av att det är så torrt.

Människorna i den här delen av Indien har inte heller insett eller vill inte heller förstå att det är viktigt med utbildning för att få ett bättre arbete och att få det bättre ekonomiskt. Därför är det många som inte låter sina barn få gå i skolan.

Annai Home for Children hjälper barn som har blivit övergivna av sina föräldrar för att de inte har råd att försörja dem, eller barn som på ett eller annat sätt har mist båda eller den ena av sina föräldrar. Annai Home hjälper dessa övergivna, föräldralösa och utblottade barn så att de får möjlighet till en bra utbildning och större chans till ett mycket bättre liv. De hjälper också till med att försöka utrota barnarbete.

Annai Home for Children tillhör en organisation som heter People's Service Trust, som jobbar väldigt mycket för mänskliga rättigheter. Denna organisation startades i februari 2000 och såg att det fanns ett stort behov av ett barnhem. Därför startades Annai Home.

På Annai Home bodde det 133 barn, 32 pojkar och 101 flickor, när vi började samarbeta med dem. Sedan vi började vårt samarbete i mars har det till kommit 35 barn. Father Francis tar hela tiden emot fler och fler barn som är i behov av hjälp.

Barnen har av en eller annan anledning hittats på gatan. Annai Home har tagit hand om barnen. Många av barnen är som sagt övergivna av sina föräldrar. Många av barnen har levt som "gatubarn". En del av barnen har en förälder i livet, men oftast har då inte den föräldern någon möjlighet att försörja barnet. När barnen har kommit till Annai Home har de fått mat, skydd, och boende på barnhemmet. Barnen får sedan fortsätta att bo på Annai Home och får gå i skolan, kläder och skoluniform. De hjälper barnen om de behöver privatlektioner. Barnen får hjälp med böcker, dataundervisning, medicinsk vård om så behövs och andra personliga behov.

Annai Home for Childrens mål med sitt arbete är att ge dessa barn en god och bra utbildning så att de har möjlighet att bli bra medborgare i samhället. Utan utbildning och med läs och skrivsvårigheter kommer de ju ingen vart i samhället. Annai Home vill att barnen inte ska behöva känna att de är övergivna barn, utan att de får möjligheten att leva ett lyckligt liv. En riktig utbildning

kommer att ge dessa barn ödmjukhet och de kommer att accepteras i samhället.

Utbildningen för barnen är indelad enligt följande:

Primary Education I-V, är klass 1 - klass 5
Middle Education VI – VIII, är klass 6 – klass 8

High school Education IX – X, är klass 9 – 10

Higher Secondary Education XI – XII, är klass 11 - 12

I klasserna 1 till 12 (I-XII) är barnen mellan 5-17 år. Ett barn börjar skolan när det fyller 5 år och slutar skolan när barnet fyller 17 år.

När barnen fyller 17 år och slutar skolan är de redo för yrkesinriktad utbildning eller collegestudier. Barnen som går i klass 1-12 bor hela tiden på barnhemmet.

När de sedan ska läsa vidare får de flytta eftersom dessa utbildningar finns långt ifrån barnhemmet. De får då bo på gästhem och allt betalas av Annai Home, och barnen har alltid möjligheten att komma hem på loven.

Just nu (sep 2009) är det fyra flickor som går en vårdutbildning, två flickor läser till laboratorietekniker, en flicka läser till lärare och en flicka är färdig i grundskolan och ska börja vårdutbildningen.

Läsåret för barnen i Indien börjar den 1 juni och slutar den 30 april. Sedan har barnen har en månads sommarlov.

Father Francis är den ende prästen på Annai Home som ser efter barnen, till sin hjälp har han tre kvinnliga studenter som studerar till lärare och en sjuksköterska som ser till barnens hälsa, två kokerskor, en person som hjälper till att tvätta de minsta barnens kläder och som också städar toaletterna, och så finns det en busschaufför och en vakt.

Man brukar stödja sitt fadderbarn tills barnet har fyllt 18 år, men från Annai Home for Children kan man, om man vill, stödja sitt fadderbarn så länge barnet går i skolan och behöver extra hjälp. Tack vare sina faddrar får barnen möjlighet till allt detta och slipper bo på gatan.

Jag är så glad att jag den dagen i mars tog kontakt med Father Francis. Jag har via allt detta fått en helt underbar vän, och vi har sedan dess haft flitig mailkontakt. Både han och barnen är oerhört tacksamma för vad jag och alla faddrar gör för dem. För att vi skulle få se vad det är vi stödjer, anlitate Father Francis en kameraman som filmade från barnhemmet, sedan skickade han mig en DVD där jag fick se alla barnen och barnhemmet.

I slutet på oktober åker jag, min dotter Sara, Pernilla Lindén-Janson och Erna Lagerfors från föreningen till Indien. Vi ska bland annat besöka Annai Home For Children och alla härliga barn. Vill du bli fadder till ett av dessa underbara barn, hör då av dig till mig på fadder@bfa.se

**Text Katarina Borg Adolfsson
Foto Okänd**

Flickorna läser läxor

Anslagstavlan

Fotot på de tre ungdomarna är inskickat av Berit Ruland Björk. Alla tre är adopterade från Calcutta, Indien. Belinda och Beatrice är båda 22 år gamla och de kom till Sverige 1987. Benjamin är 20 år och kom till Sverige 1995 då han var sex år gammal. De är bosatta i Växjö och hälsar till alla de känner.

Hälsning

”Tack familjen Dalhén för en härlig helg. Vi hade jätteroligt allihopa. Erika och Daniel tycker mycket om att få busa med sina bröder Manuel och Brand. Många kramar från familjen Svensson”

Det här är våra underbara tjejer, Matilda och Amanda som kom hem med oss från Litauen Mars – 09. Hälsningar: Jan och Susanne. Åkesson.

Kalendarium

Oktober - november

Vi erbjuder en kurs för sökande som står på vår väntelista. Utbildningen hålls i Stockholm, Göteborg och Malmö. Mer info finns på hemsidan.

Oktober - november

kommer BFA-fadder att resa till Indien för att diskutera fadderbarnsverksamheten.

28 november

BFAs Julfest med inbjudna utlandsgäster.

Barnbilder

Sänd din barnbild till Barnen Framför Allt, Energigatan 11, 434 37 Kungsbacka. Om du vill ha tillbaka bilden så bifoga ett frankerat kuvert med adressen påskrivnen. Du kan också eposta din bild till redaktion@bfa.se